

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący uchybienia pozaumownego Unii Europejskiej, a dokładniej naruszenia prawa własności i zasady niedyskryminacji.

Środki nałożone przez Unię Europejską na Republikę Cypryjską doprowadziły bowiem do zablokowania rachunków skarżącej w Laiki Bank, przy czym nie zostało jej wypłacone wcześniej żadne słuszne odszkodowanie.

Unia Europejska naruszyła zatem w sposób oczywisty i nierozsądny prawo własności skarżącej, a także zasadę niedyskryminacji, ponieważ jedynie depozyty o wartości poniżej 100 000,00 EUR, ulokowane w Laiki Bank, zostały zabezpieczone w oparciu o środki europejskie nałożone na organy cypryjskie.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2014 r. – **Pirelli & C. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-455/14)

(2014/C 261/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Pirelli & C. (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti, G. Rizza i P. Ferrari, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

tytułem żądania głównego

- o stwierdzenie nieważności decyzji w części, w która dotyczy skarżącej, a konkretnie art. 1 pkt 5 lit. d), art. 2 lit. g) i art. 4 w sposób ograniczony do włączenia skarżącej na listę adresatów środka;

tytułem żądania ewentualnego

- o przyznanie skarżącej prawa domagania się od wierzyciela, by w pierwszej kolejności dochodził zaspokojenia od innych dłużników solidarnych;

w przypadku orzeczenia korzystnego dla spółki Prysmian w odrębnym postępowaniu wszczętym ewentualnie przez nią w postaci skargi o stwierdzenie nieważności decyzji

- o stwierdzenie nieważności tej decyzji i o zmianę art. 2 lit. g) poprzez obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na spółkę Prysmian i skarżącą;

w każdym razie

- o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji C(2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w postępowaniu na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39610 – kable elektryczne).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

- Pirelli podnosi, że w decyzji nie zostały rozpatrzone, ani nawet przywołane szczegółowe argumenty dotyczące braku zastosowania *Parental Liability Presumption* (zwanego dalej „PLP”) do relacji Pirelli-Prysmian. Decyzja jest więc wadliwa z powodu całkowitego braku uzasadnienia i należy stwierdzić jej nieważność.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad ogólnych i praw podstawowych w wyniku zastosowania domniemania dominującego wpływu
 - Skarżąca zarzuca, że decyzja naruszyła jej prawa podstawowe chronione przez art. 48 i 49 karty nicejskiej oraz art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1 konwencji. Ponadto przypisanie odpowiedzialności spółce Pirelli stanowi naruszenie prawa własności (art. 1 protokołu dodatkowego do konwencji i art. 14 konwencji, jak też art. 17 i 21 karty nicejskiej) i jest sprzeczne z zasadą neutralności w rozumieniu art. 345 TFUE. W końcu Komisja dopuściła się wyraźnego naruszenia prawa do obrony Pirelli, usankcjonowanego w art. 6 konwencji i art. 48 ust. 2 karty nicejskiej, ze względu na to, że skarżąca nie mogła bronić się w przedmiocie zarzucanego naruszenia, gdyż nie dysponowała niczym, co by było użyteczne dla obalenia zarzutów skierowanych do spółki Prysmian
3. Zarzut trzeci dotyczący braku zastosowania *Parental Liability Presumption* przy niewystępowaniu przesłanek uzasadniających to domniemanie oraz dotyczący naruszenia art. 101 TFUE
 - Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała PLP w niniejszym przypadku, z naruszeniem art. 101 TFUE, nie uwzględniając należycie szczególnych cech stosunku kontrolnego Pirelli-Prysmian.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności
 - Skarżąca podnosi, że zastosowanie PLP w niniejszym przypadku narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE, ponieważ nie służy ono osiągnięciu żadnego z celów, do których Komisja dąży poprzez jego zastosowanie. Nie było zatem żadnego powodu, by rozszerzać odpowiedzialność spółki Prysmian również na spółkę Pirelli.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności i równego traktowania poprzez błędne zastosowanie zasady odpowiedzialności solidarnej do spółek Pirelli i Prysmian w stosunku do obowiązku zapłaty grzywny na rzecz Komisji, a posiłkowo poprzez brak przewidzenia odpowiedniej korekty tej zasady
 - Skarżąca twierdzi, że nałożenie na Pirelli odpowiedzialności solidarnej wraz z Prysmian nie tylko nie realizuje celów, które Komisja zamierza osiągnąć w dziedzinie kar, lecz wręcz jest z nimi sprzeczne. Posiłkowo, aby uwzględnić różną odpowiedzialność przypisywaną spółkom Prysmian i Pirelli, Komisja powinna była przynajmniej przyznać spółce Pirelli prawo domagania się od wierzyciela, by w pierwszej kolejności dochodził zaspokojenia od innych dłużników solidarnych. W końcu Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i zasadę równego traktowania, nie uwzględniając odpowiednio odmiennej pozycji skarżącej od pozycji spółki Prysmian. Należy zatem stwierdzić nieważność decyzji w części dotyczącej grzywny lub posiłkowo sąd rozpoznający sprawę powinien ją zmienić w ramach swego nieograniczonego prawa orzekania, przyznając spółce Pirelli prawo domagania się od wierzyciela, by w pierwszej kolejności dochodził zaspokojenia od innych dłużników solidarnych.
6. Zarzut szósty dotyczący niezgodności decyzji z prawem z powodu naruszenia art. 101 TFUE oraz art. 2 i 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w części, która dotyczy spółki Prysmian.
 - Skarżąca podnosi argumenty na rzecz własnego prawa do skorzystania z ewentualnego uzyskania przez spółkę Prysmian stwierdzenia nieważności (częściowego lub całkowitego) decyzji lub w każdym razie obniżenia grzywny. Skarżąca przywołuje w niniejszej skardze argumenty spółki Prysmian, z wyjątkiem tych, które są dla niej niekorzystne.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – TAO/AFI i SFIE przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-456/14)

(2014/C 261/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: Association des Fonctionnaires Indépendants pour la Défense de la Fonction Publique Européenne (TAO/AFI) (Bruksela, Belgia) i Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: M. Casado García-Hirschfeld, adwokat)

Strony pozwane: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski